

הסמל המיסטי (Gershom G. Scholem, Major Trends in Jewish Mysticism, pp. 26-27).

אלגוריה מהווה רשת אינסופית של משמעויות והתאמות, שבה כל דבר מיצג משהו אחר, אך הכול בגבולות השפה והביטוי.

.....

אלגוריה הייתה, כפי שאמרתי, עיסוקם הקבוע של המקובלים, ומבחינה זאת הם אינם שונים מן הפילוסופים. אך לא האלגוריה הייתה עיקר אמונתם ושיטתם של המקובלים. כדי להבין זאת, אנו צריכים לעמוד על התפקיד המרכזי שהם מיעדים לסמל, צורת הביטוי שמתעלה באופן רדיקאלי מעל מסגרת האלגוריה. בסמל המיסטי משתקפת לפנינו ממשות שאין לה כשלעצמה שום צורה וביטוי; היא, כביכול, הופכת להיות נראית על ידי ממשות אחרת שמלבישה אותה במשמעות נראית וברת-ביטוי, כמו, לדוגמא, הצלב עבור הנוצרי. הדבר שהופך לסמל שומר על צורתו ותוכנו; הוא לא הופך למעין כלי ריק, שאל תוכו נמזגת המשמעות החדשה – אלא הוא מתוך עצמותו ומציאותו משקף משמעות אחרת שאינה יכולת להופיע בשום צורה אחרת. בשעה שאת אלגוריה ניתן הגדיר כייצוג של דבר אחד בר-ביטוי על ידי דבר אחר בר-ביטוי, הסמל המיסטי הוא ייצוג בר-ביטוי של משהו שמעבר לתחום הביטוי והמסירה, משהו שבא מתוך התחום שפניו כביכול מכוונים כלפי פנים ומוסכים מאתנו. ממשות נסתרת ולא ברת-ביטוי מוצא את ביטוייה בסמל. אמנם סמל הוא גם סימן, אך הוא הרבה יותר מזה.

גם למקובל כל דבר קיים מקושר באין-ספור קשרים עם כל היקום, גם עבורו כל דבר הוא בבואה של משהו אחר. אך מעבר לזה הוא מגלה משהו שלא מכוסה על ידי הרשת האלגורית: השתקפותו של הטרונסצנדנטי. הסמל לא מסמן כלום ולא מעביר שום מסר, אלא עושה לנראה את מה שמעבר לכל ביטוי. בשעה שכל מבט מעמיק באלגוריה מגלה בה שכבות חדשות של המשמעות, הסמל או שנתפס באופן אינטואיטיבי ככוליותו, או שלא נתפס בכלל. הסמל, שבו מתאחדים חייו של הבורא עם חייה של הבריאה, הוא, לפי אמרתו של קרויצר, "קרן אור שמתוך המעמקים האפילים והתהומיים של המציאות והמחשבה נופל הישר לתוך העין שלנו וחודר את כל הווייתנו". הסמל הוא כוליות של בן-רגע, שנתפסת באופן אינטואיטיבי ב'עכשיו המיסטי' – מימד הזמן המתאים לסמל.